Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 39 (979) ★ miercuri 30 sept. 1964 ★ 8 pag. 30 bani

ATENȚIUNE!

În pagina a 8-a din acest număr ancheta noastră „Șase întrebări la început de an școlar".

Colegii de bancă

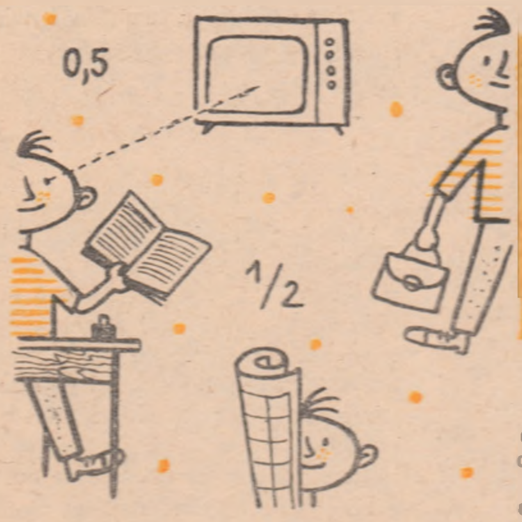
Fără să mă laud, dar coleg ca al meu nu cred că mai există! Arip Constantin e un băiat extraordinar. În tot Codăeștii, raionul Vaslui, nu găsești altul. Stăm împreună în aceeași bancă de ieri, dar aș sta și un an. Am avut și alți colegi, că de, pînă-ntr-a VI-a sînt ani. Dar de aceia nici nu vreau să-mi mai amintesc! Corcotoi Nicolae, de exemplu, nu mă lăsa să-mi scriu temele în recreație. Cică recreația e dată să te odihnești. Ce-l interesa, el pierdea timpul sau eu? A, dar am avut un altul, Livinț Nicolae. Asta era și mai și... La o teză am încercat să trag cu coada ochiului în carte. Zicea că vreau să copiez. Mi-a luat cartea și mi-a aruncat-o sub bancă. Mai ridic-o dacă poți. Imediat m-am mutat din banca lui.

Am mai avut și alți colegi de bancă, dar toți mă tot sîcîiau: învață, învață, ne faci clasa de rîs. Eu eram binevoitor dar, vedeți, mingea era mai stăruitoare.

Am stat în bancă și cu Brașoveanu Traian. Ce dacă învață bine și a luat premiul II, trebuie să dea sfaturi? Îmi tot spunea cum învață el, la ce scrie mai întîi. Într-un cuvînt, mă plictisea.

P.S. Mîine mă mut în altă bancă. Arip Constantin a devenit și el nesuferit! Orice l-aș întreba nu-mi răspunde, nu mă lasă să-mi ascut creionul în oră sau să trimit un bilețel la cineva. Cică să fiu atent la lecție! Mă mut. Așa coleg...

ADAM ION
clasa a VI-a A
com. Codăești, raionul Vaslui
Pt. conf. GETA COSTIN

ÎL CUNOAȘTEȚI PE... JUMĂTATE?

Să nu credeți că lui Jumătate i se spune așa pentru că e scund, ori pentru că are nasul mic, ori pentru că și-a scrintit un picior la meciul din recreația mare... Nu! Jumătate e un băiat... întreg. Mai mult chiar, s-ar putea spune că-i un băiat obișnuit. E atît de întreg și de obișnuit că dacă ai sta să-l vezi cînd intră în școală ți-ai pierde timpul degeaba. Poartă uniformă ca toți colegii lui, are cravată de pionier, se tunde scurt (acum la începutul anului școlar și-a lăsat doar un ciuf mic pe frunte), rîde, glumește, aleargă prin curte, strigă să i se paseze lui întîi, se supără dacă pierde o partidă de șah sau dacă ratează o lovitură de la 11 m. Cu alte cuvinte e greu să-l recunoști dintre atîția elevi cîți sînt într-o școală.

Cum intri însă în clasă, situația începe să se schimbe. Dacă s-a sunat sfîrșitul recreației și nu s-a făcut o aerisire bună, adică n-a fost deschisă decît o parte din ferestre, atunci poți fi sigur că Jumătate este elev de serviciu. Cu-n minut sau două înainte de intrarea profesorului, îl vezi cuprins de-o hărnicie subită. Trebuie să ude buretele, să șteargă tabla, să treacă în condică absențele, să aducă materialul didactic (hărțile pentru orele de geografie sau istorie, planșele sau microscopul pentru ora de științe naturale, modelele pentru ora de desen etc.) și pe deasupra să se mai uite o dată peste notițe. Toate rămîn însă la... jumătate.

În timpul orelor, la explicații, e prezent tot numai pe... jumătate. Stă în bancă, se uită spre tablă, dar lucru ciudat, în locul formulelor apare poteca pe care urca la afine în urmă cu două săptămîni (se mai afla încă în tabără), ori zmeul pe care l-a înălțat astă-vară cu prietenii de joacă din satul bunicilor, ori, și mai ciudat, apare chiar el într-un duel teribil cu trei sau patru colegi.

Să fie de vină oare numai vacanța?

De fapt, cu Jumătate se întîmplă același lucru și acasă, cînd trebuie să-și pregătească lecțiile. Dacă zbîrnie telefonul, dacă se aud strigăte vesele în stradă, sau dacă e ceva interesant la televizor, fără cea mai mică ezitare lasă totul baltă. Îi plac grozav filmele cu desene animate sau de aventuri. Bine, așa se dă în vînt și după meciurile de baschet sau de fotbal. Un singur lucru nu prea îi place. Să fie scos la lecție. Se ridică încet, roșu ca un rac fiert. În clipele acestea, n-ar vrea să fie deloc în clasă. Totuși, Jumătate vine la școală în fiecare zi. De altfel, e singurul lucru pe care îl face întreg. Stă uneori în banca a doua de lîngă ușă; alteori îl puteți vedea în rîndul din mijloc, lîngă sobă sau lîngă una din ferestre. Vreți să-i știți poate numele adevărat? Căutați-l în catalog. Îl veți găsi foarte ușor... Pînă acum are numai jumătăți de notă. În loc de zece, cinci; în loc de opt, patru; în loc de șase, trei. Ceilalți colegi au și ei note. Se înțelege însă de la sine că notele lor sînt parcă mai altfel, mai rotunde, mai mari, mai... întregi!

COSTACHE ANTON

Desene: **G. BURSCHI**

Prima notă — o notă bună!

Vacanța s-a transformat într-un personaj incomod încă de la primul sunet de clopoțel. Cîteva zile a încercat să-i atragă pe unii spre visare și lene, fluturîndu-și ademenitor amintirile zilelor petrecute la munte sau la mare. Aproape în toate școlile, însă, pionierii au hotărît să n-o mai lase să intre în clase. Chiar și cei așezați în dreptul ferestrelor i-au întors spatele.

În centrul atenției stă acum învățătura. Absențele... lipsesc! Lecțiile sînt pregătite din timp, cu seriozitate. Se pare că anul acesta au dispărut cu totul cei care vin la școală și se laudă: „Pentru azi n-am învățat nimic" sau „Nu mi-am scris problemele, dar nu-i nimic, n-o să ne ceară caietele".

Toți spun veseli și bucuroși: „Am învățat", „Am scris". Această bucurie se citește și-n privirile pionierei Dumitrescu Elena din clasa a V-a, Școala medie nr. 39 din București. Ea a luat prima notă bună. Primul zece!

Foto: **GH. PREPELIȚĂ**

Cu toate pînzele sus!

Desen: ADRIANA MIHAILESCU

Ne aflăm în prima lună de școală. Fiecare clasă dorește, asemenea unui bun echipaj, să pornească cu toate pînzele sus, lăsînd undeva, pe o insulă pustie, tot ce ține de comoditate. În larg se pornește cu temele scrise zi de zi, cu lecțiile învățate temeinic, cu cele mai frumoase purtări. Vom încerca în cele ce urmează să dăm o... busolă care să ajute echipajului ca atunci cînd se ivesc „primejdii" să găsească mai ușor direcția.

Cînd colectivul își spune părerea

Marinică se pricepe de minune să facă un bot de iepure, să guițe ca un purcel și să chițăie ca un șoarece. Iată-l în clasa a VII-a arătîndu-și măiestria pe toate gamele. În jur, cîțiva colegi rîd pe înfundate. La tablă, profesoara explică o teoremă la geometrie. Ce greu îi va veni lui Marinică și celor din jurul lui să reia firul lecției și s-o înțeleagă!

Dar se mai întîmplă și alt fel. În clasa a VI-a B, la școala de 8 ani nr. 76 din București, este un astfel de Marinică. În fața lui, clasa și-a spus însă răspicat cuvîntul.

— Încetează cu maimuțărelile, nu ne interesează. Ne faci clasa de rîs. N-avem nevoie de un bufon.

Marinică n-a mai avut încotro și a fost nevoit să țină seamă de colegii lui care nu-i îngăduiau să se poarte cum voia el.

Dar nu numai de data aceasta, ci și în alte împrejurări acest colectiv și-a spus răspicat cuvîntul. Așa era cazul unor pionieri care aveau note 5 și 6. S-a discutat foarte mult în clasă împreună cu tovarășa dirigintă și s-a ajuns la concluzia că cine poate învăța pentru 5 și 6 poate merge și mai departe. În această clasă nu se așteaptă niciodată o adunare specială pentru a se atrage atenția unuia care și-a uitat caietul acasă, sau nu și-a învățat lecția. Îndată, după ore, pionierii își spun cuvîntul. Uneori apar caricaturi la gazeta de perete. Alteori intră în acțiune brigada artistică. Pionieri talentați ca M. Bolohan și Ștefan Dan se pricep de minune să facă epigrame cu adresă precisă pentru nedisciplinați sau codași la învățătură. Aici avem de-a face cu un colectiv de pionieri puternic, unit, de a cărui părere trebuie ținut seama. Asemenea colectiv cu opinii ferme dorim să existe în fiecare clasă pentru ca tot anul să poată merge cu toate pînzele sus.

Și alte metode

Uneori, adunări pionierești dedicate învățăturii îi ajută mult pe elevii rămași în urmă. La Școala de 8 ani din comuna Bascov-Pitești a avut loc o astfel de adunare reușită, intitulată: **Cum învăț**. Pionierii fruntași au povestit despre programul zilei, despre felul cum își pregătesc temele și cum învață. Au arătat de asemenea caietele de notițe.

Panoul de onoare dedicat pionierilor și școlarilor fruntași, fotografierea sub drapelul unității a celor mai buni pionieri, au ajutat, de asemenea, la ridicarea situației la învățătură.

Sînt membri ai activului pionieresc foarte inimoși și care constituie un exemplu însuflețitor. Așa, de pildă, Iordan Magdalena, din clasa a V-a C, de la Școala de 8 ani nr. 7 Galați-Țiglina, pe care au cunoscut-o anul trecut în clasa lor era, pe atunci, o fată care întîrzia în fiecare zi la școală. În felul acesta nu numai că ea pierdea regulat prima lecție, dar îi și deranja pe ceilalți de la oră. Magdalena s-a hotărît s-o ajute și a început să treacă s-o ia de acasă la școală. În prima zi a ajutat-o chiar să-și facă ghiozdanul, să-și găsească pantofii și ciorapii aruncați în diferite unghere. Colega ei s-a simțit cam rușinată și a început să se străduie să fie gata la sosirea Magdei. Treptat, treptat s-a obișnuit să vină singură la școală, fără întîrziere. Magdalena este gata totdeauna să explice unei colege ceva ce n-a înțeles, să lămurească un exercițiu mai greu. Ea are o mare calitate: modestia. Ajutîndu-și un coleg, o face atît de simplu, atît de firesc de parcă ar spune: „Uite, învăț și eu o dată cu tine!"

La aceeași școală, clasa a VII-a avea o situație foarte bună la învățătură. Pre[...]ședinta de detașament de aici, Chiculiță Alexandra, mi-a spus deschis:

— Da, întreg detașamentul are o situație bună la învățătură. Vedeți, nu mai sîntem mici; pentru noi învățătura a ajuns o convingere. Învățăm fiindcă vrem să știm, să cunoaștem cît mai multe, să ne pregătim cu temei pe băncile școlii pentru ceea ce vom fi mîine.

Firește că nu putem fi decît de acord cu asemenea cuvinte spuse în numele unui întreg detașament. Am dori să auzim vești asemănătoare din cît mai multe detașamente.

B. CARAGIALE

Colectivul de conducere al detașamentului clasei a IV-a B de la Școala generală de 8 ani Băneasa, din Capitală, îl felicită cu căldură pe pionierul Alexandru Petrică, care a luat nota 10 la romînă, prima notă obținută de el în noul an școlar. Colegii lui îl sfătuiesc să învețe mai departe tot atît de bine, să obțină note de 10 și la celelalte materii

Foto: GR. PREPELIȚA

Din viața pionierească

La Casa pionierilor

Casa pionierilor din Oradea și-a deschis din nou porțile. [...] prima zi, peste 1 000 d[...] nieri și elevi din [...] umplut cu voioșia lor [...]ile, coridoarele, curtea, grădina. „Veteranii" se îndreaptă grăbiți spre cercurile cunoscute și îndrăgite în anii școlari precedenți, iar „bobocii" țin sfat grupuri-grupuri, neștiind pe care din cele 18 cercuri existente aici să-l aleagă.

— Radiofonia? Desigur, este o îndeletnicire foarte frumoasă. Dar parcă, totuși, la cercul de aeromodele este mai interesant, își dă cu părerea unul.

— Ba eu cred că cercul turistic este cel mai nimerit! intervine altul.

Într-un grup de pioniere, Rodica Crăciun stă și ea în cumpănă. I-au plăcut mai ales două cercuri: cel de povești și cel al micilor păpușari. Pe care să-l aleagă? În cele din urmă, cu ajutorul pionierilor mai mari, cu ajutorul profesorilor și în funcție de înclinații și aptitudini, fiecare pionier își alege cercul potrivit: Lucian Ristea — cercul micilor fotografi, Ileana Filip — cercul de balet...

Acum, de dimineața pînă seara, Casa pionierilor zumzăie ca un stup. Sute de copii din oraș își petrec aici în mod plăcut și instructiv o parte din timpul lor liber, îmbogățindu-și zi de zi cunoștințele, pregătindu-se cu sîrguință pentru viață.

MIRELA ANDREI

Cum ne comportăm

DESPRE POLITEȚE ȘI... PRIETENII EI

De două luni nu vedea. I se schimbau bandajele de la ochi zilnic. Își recunoștea feciorii și nepoții care o vizitau la spital numai după glas. Orbirea însă n-a durat multă vreme. Curînd a părăsit spitalul. Se îndrepta către casă. Deși operația reușise, și bunica își recăpătase vederea, nu reușea însă să deosebească culorile. Ajunsă în centrul orașului, s-a oprit la o intersecție, pe trotuar, în fața unui stop. Se uita în stînga, în dreapta, parcă căuta pe cineva. Văzu un copil

— Măi, băiete, nu vrei să mă ajuți să trec dincolo?

— Cu plăcere. Da' unde mergeți?

— Pe strada Bujorului.

— Într-acolo merg și eu. Am să vă conduc pînă acasă.

După cîteva minute de mers, băbuța, ostenită, cu glasul secerat de tuse, oprindu-se în fața unei clădiri, zise:

— Uite, aci stau. Iți mulțumesc și să crești mare. Da' cum te cheamă?

— Lazăr Aurel.

— Și unde înveți?

— La Școala generală de 8 ani nr. 14.

— A, la școala aceea nouă? Acolo am și eu un nepoțel. E respectuos și învață bine.

Într-adevăr, tovarășa Iliescu Maria avea dreptate. Copiii de aci nu numai că învață bine și se ajută între ei, dar știu să-și respecte profesorii, părinții, bătrînii. Deși nu sînt poeți, ei scriu poeme de respect prin faptele lor. Aceste poeme sînt frumoase, vibrează căldură, emoție.

Tot în Oradea, pe Calea Republicii, trebuia să se amenajeze un spațiu verde în fața blocului nr 83. Dar foarte mulți dintre locatari erau plecați în concediul de odihnă. Pionierul Mezei Ion, împreună cu fratele lui s-au angajat atunci să amenajeze ronduri și în locul bătrînilor din bloc. Multe zile au greblat pămîntul, au sădit pomi, flori, cînd alți colegi de-ai lor poate jucau fotbal sau erau la cinematograf.

După ce spațiul verde a fost gata cei doi frați s-au pomenit cu o scrisoare acasă. Pe adresa expeditorului scria „Sfatul popular al orașului Oradea". Au deschis plicul și au citit: „Mai mulți oameni în vîrstă din blocul vostru au sosit la noi și ne-au rugat să vă transmitem mulțumirile lor pentru inițiativa voastră frumoasă. De asemenea, vă felicităm și noi și vă dorim noi succese la învățătură și în munca obștească". O mai citiră o dată, apoi încă o dată, iar frunțile lor se luminară, obrajii se împurpurară, parcă simțeau că-i felicită întregul oraș.

În altă zi, profesoara Marta Bologa, împreună cu pioniera Haidu Doina, din clasa a VI-a, se îndreptau către Casa pionierilor din localitate. Pe drum, diriginta a fost oprită de un bărbat între două vîrste, întrebînd-o:

— Fetița aceasta e eleva dumneavoastră?

— Da.

— Vreau să vă spun că e o fetiță crescută bine. Mă întorceam alaltăieri de la serviciu, ostenit. Erau mulți copii în tramvai, pe scaune. Ea mi-a oferit primа locul.

Desigur, acestea sînt doar cîteva exemple de felul cum au înțeles pionierii și școlarii de la Școala de 8 ani nr. 14 să-i respecte pe cei din jur. În aceeași măsură, la rîndul lor, sînt și ei stimați și respectați de vîrstnici. De altfel, ca și ceilalți copii din patria noastră socialistă, ei sînt învățați încă din clasa I cum trebuie să se comporte, să-i respecte pe cei din jur. Și iată că roadele lor se arată încă de pe acum destul de bogate. Dar cînd vor fi mai mari? Cu siguranță că vor fi și mai bogate.

NICOLAE BULGARU

Desene: GH. MARINESCU

Într-o duminică de septembrie

1

2

3

Fotoreportaj: I. ANDREI

Roua s-a zbicit. Soarele strălucește iar. Cîmpurile ruginii, încărcate cu rod bogat, ne așteaptă. E toamnă. E vremea culesului. E vremea să pornim și noi, copii. Iar copiii, parcă atît așteptau. Iată-i încolonîndu-se doi cîte doi. Sînt peste o sută. După cîteva minute, pe tarlaua cu porumb, la vie, la grădina de legume răsună zvon de cîntec și voie bună. Pionierii și școlarii veniseră să-i ajute pe părinții și frații lor mai mari — colectiviști din comuna Băneasa, raionul Bujor — la strînsul recoltei. Organizîndu-se în echipe, copiii pornesc o pasionantă întrecere. La marginea tarlalei cu porumb grămezile de știuleți cresc văzînd cu ochii (foto 1). Dar nici copiii care ajută la culesul strugurilor nu se lasă mai prejos (foto 2). Copiii sînt veseli, cîntă, muncesc cu tragere de inimă. Orele se scurg pe nesimțite. Iată-i din nou la școală. Aici îi așteaptă o surpriză plăcută. Tovarășa Bodomoiu Natalia, secretară a Comitetului raional U.T.M. Bujoru, le-a adus un dar: un aparat de radio „Miorița", oferit drept premiu unității de pionieri pentru rodnica activitate patriotică pe care o desfășoară (foto 3).

Recreația mare

În curtea Școlii medii Toplița e zarvă. Recreația mare pare să fi intrat destul de repede în viața școlarilor. Căldura razelor tîrzii de toamnă este foarte apreciată în recreație. Copiii — unii mănîncă în liniște și cu poftă gustarea, alții aleargă prin curtea mare a școlii, iar alții, mici-mititei, se uită cu ochii mari la tot ce se întîmplă în jurul lor. Nu este greu să-ți dai seama că aceștia sînt cei mai mici elevi ai școlii, că totul în jurul lor este nou și neobișnuit.

Unul dintre ei, oacheș, cu ochii mari și uniforma curată și frumos călcată, se străduie, fără rezultate, să repare un balon, pe care, cu puțin timp înainte, l-a spart. Două fetițe de aceeași statură, blonduțe și cu ochi albaștri, îl privesc atente:

— Ce-ai pățit?

— Nimic. S-a spart balonul.

— S-a spart singur?

— Nu. L-am spart eu, dar nici nu știu cînd.

Între timp cele două fetițe, Baraban Gabriela — despre care am aflat că este colega de bancă a lui Viorel — și Cristian Zorica cu colegul ei de bancă Cioba Victor se adunaseră în jurul nostru.

— V-ați părăsit păpușile și ați venit la școală — m-am adresat celor două fetițe ce se țineau de mînă. Cu siguranță că sînt triste și poate chiar plîng.

— Nu plîng — mi-a răspuns Gabriela foarte convinsă. Noi ne mai jucăm și cu ele, după ce învățăm.

— Ce lecții ați făcut azi? m-am adresat tuturor.

— Linii și puncte — mi-a răspuns Zorica.

— Linii și puncte am făcut și ieri, a corectat-o Viorel.

— Dar azi ce ați făcut?

— Nimic, răspunse Viorel.

— Cum nimic?

— Așa bine, nimic! Azi n-am scris (de unde eu am înțeles că pentru Viorel a face lecții înseamnă a scrie).

Erau în curte și pionieri din clasa a IV-a. Ei le-au dăruit flori copiilor din clasa întîi în prima zi de școală.

Gherman Olga, o fetiță brunetă și cu ochi vioi, din clasa a IV-a B, mi-a spus că cei din clasa I sînt „așa de mici", și-a arătat cu palma o înălțime de-o șchioapă.

Într-adevăr, Olga, cei din clasa întîi sînt micuți, totul pentru ei este nou și îi miră.

Tovarășa învățătoare mi-a spus că uneori, în ore, cînd scriu liniuțe și puncte, aude pe cîte unul plîngînd. Îl întreabă de ce plînge. El îi spune că nu poate face bine liniuțe. Iar alteori, cînd strigă catalogul, unii dintre ei nu răspund. Nu sînt încă deprinși să fie chemați pe numele de familie.

De aceea, dragi pionieri, trebuie să fiți mai mult în mijlocul lor. Ei trebuie să obțină ceva din experiența și siguranța voastră, să vă simtă aproape, așa cum v-au simțit atunci, cînd în prima zi de școală le-ați dăruit flori.

ELENA SCHIBINSCHI

ROATA DINȚATĂ

Demult s-au deschis școlile, dar amintirile zilelor de vacanță rămîn încă vii, neșterse. Ele cuprind crîmpeie de imagini și cunoștințe pe care băieții și fetele în uniformă școlară le aduc adesea în discuțiile ce se înfiripă în cîte o recreație.

— Dacă ați ști ce frumos a fost ! Era în iulie, dar sus, către Negoiul sclipea zăpada !...

— Eu am văzut Bicazul, hidrocentrala...

— Eu... Eu am fost la frate-meu !

Ștefan se uită în ochii celor din preajmă, săltînd capul. Și ca să-i convingă parcă că într-adevăr așa este, vîră mîna în buzunar și scoate ceva.

— O vedeți ? spuse așezînd pe bancă o rotiță de ceas, dințată, aurie.

Cei din jur privesc cu nedumerire.

— Roți din astea, dințate, face și frate-meu. Numai că-s puțintel mai mari. Și nu le face singur, se înțelege !

— Dar cu cine ?

— Cu meșterii din echipa lui, din uzină, de la **Vulcan.** Dar știu și eu cum se fac, vreți să vă spun ? !...

De obicei, în asemenea clipe, se face tăcere. Și pentru Ștefan nu-i bucurie mai mare decît să le povestească colegilor, prietenilor cum se fac roțile dințate, despre uzină, despre secția în care lucrează fratele lui. Ce-i drept, are ce să le spună !

Uite, cum intri la turnătorie-fontă (pe Stelian Ceaușu, fratele lui Ștefan, aici îl găsești !) îți răsar în față niște pîlpîiri de flăcări ca de basm, albastre, violete. Oameni cu mîinile vîrîte pînă la cot în mănuși și cu șorțuri de piele dinainte scormonesc cu niște căngi vetrele de pe care țîșnesc flăcări. Or fi știind vreo comoară ascunsă acolo ? Poate că da !

Dar care o fi fratele lui Ștefan ? Peste tot, în hala imensă, trebăluiesc oameni. În jurul cuptoarelor, la modelatul formelor. De sus, de pe podul-macara, care lunecă tocmai sub acoperiș, pe deasupra flăcărilor, un flăcău vesel, cu fața arămie, strigă cît îl ține gura :

— Nea Stelică, pot să mă apropii cu oala ?

— O clipă, răspunde șeful de echipă înconjurînd o movilă perfect rotundă, enormă, verificînd încă o dată dacă totul e în ordine.

— Acum ! face semn cu mîna.

E chiar el, Stelian Ceaușu, fratele lui Ștefan. Un bărbat destul de tînăr, nu prea înalt, energic. Cu ochi luminați de pîlpîirile flăcărilor, urmărește oala cît un butoiaș, agățată de cîrligul macaralei conduse de flăcăul cu fața arămie, Gheorghe Roșca.

Stelian Ceaușu, împreună cu Ion Tănase, cu Constantin Dumitru, cu Tudor Bonîtu și cu alți cîțiva din echipă apleacă oala deasupra unei găuri de pe movilă.

— Grozav ! s-a minunat Ștefan, aflînd că lichidul învăluit în fuioare fierbinți este metal.

Nu mai puțin s-au minunat colegii lui, ascultîndu-l cum povestește.

— Dar în movilă ? !...

— Ei, păi tocmai aici e secretul ! Metalurgiștii, turnătorii, adică frate-meu și ceilalți din echipă fac mai întîi, după un model de lemn, forma. O fac dintr-un pămînt special. O coc apoi la cuptor, ca pe o pîine... de piatră. Numai după ce s-a întărit, se toarnă metalul. Și după ce acesta se solidifică și se răcește dau la iveală, din movilă, ce credeți ?

— Roata dințată !

— Da. Cîteodată, o astfel de roată, ridicată în picioare, e de două ori mai înaltă decît omul.

— Și la ce se folosește, că în ceasornic, se înțelege, nu încape ?...

Acum, să-l lăsăm pe Ștefan să intre la oră, că a sunat clopoțelul...

Mai departe, o să vă spun eu. Mai ales că am fost de curînd la cunoscuta uzină bucureșteană, la fratele său, și am aflat noutăți pe care Ștefan încă nu le cunoaște.

Astfel de roți dințate, în greutate de trei tone, sînt întrebuințate în instalații din industria chimică.

Avînd la îndemînă mașini moderne harnicii muncitori de aci fac utilaje pentru industria chimică, mori de ciment, pompe de extracție în industria petrolieră. Pasiunea pentru tot ce e nou, însușirea tehnicii moderne sînt în atenția fiecărui om. Gheorghe Roșca, bunăoară, macaragiul din secția în care lucrează fratele lui Ștefan, a depus nu demult, la cabinetul tehnic, proiectul unei interesante inovații, care are în vedere mecanizarea lucrărilor de alcătuire a miezurilor, a formelor.

Cît privește hărnicia metalurgiștilor de aici, semnificativ este următorul fapt : vizita le-am făcut-o în aceste zile de sfîrșit de septembrie. Calendarul lor arăta însă... sfîrșit de octombrie ! Așadar, ei au pășit în ultimul trimestru al anului cu o lună mai devreme !

— ...Ștefan, fratele, în ce clasă e ? l-am întrebat pe șeful de echipă, pe comunistul Stelian Ceaușu.

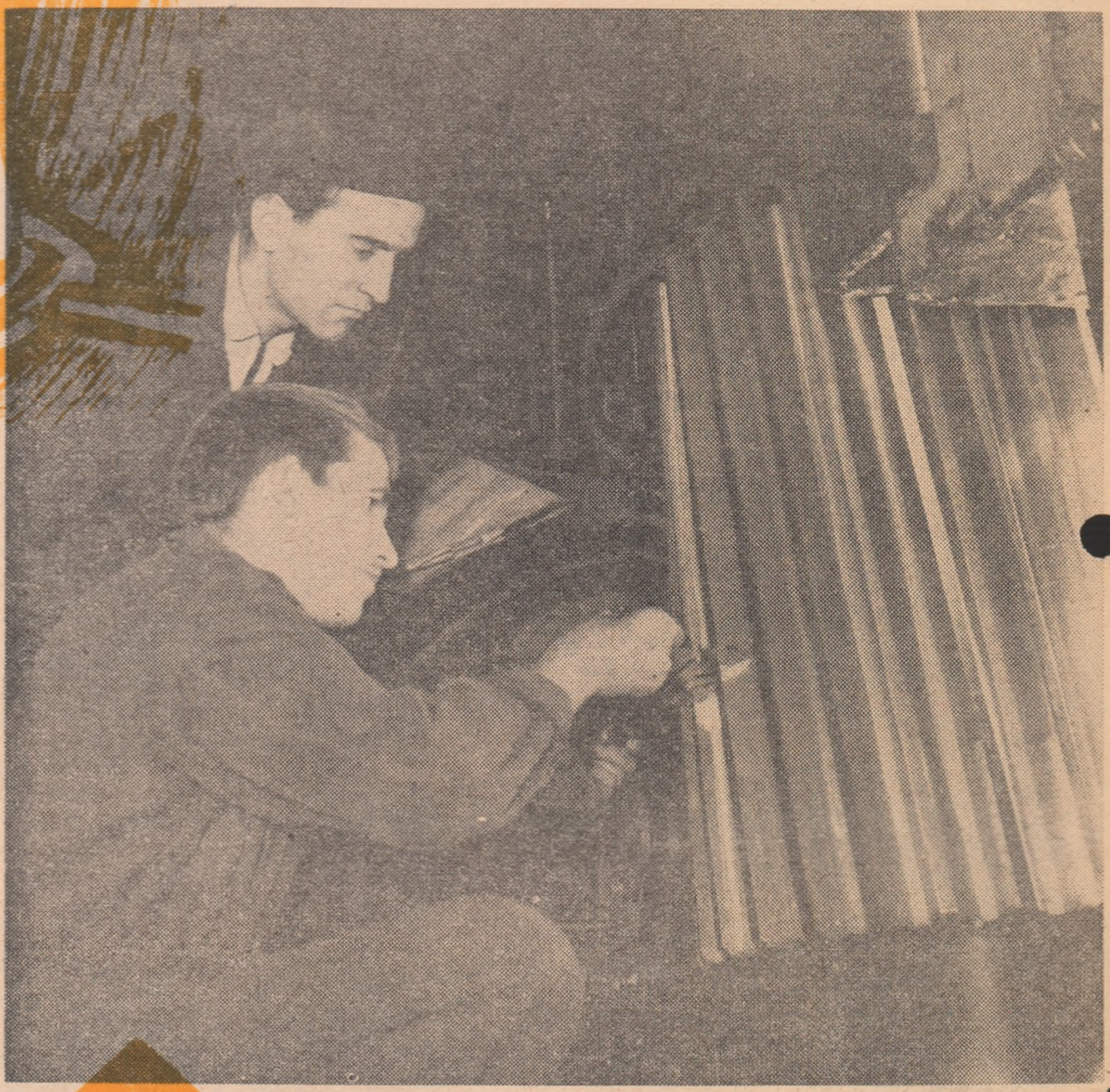
— E-ntra-a șasea, pionier.

— Și ce vrea să se facă cînd va fi mare ?

— Ceea ce m-am făcut și eu — metalurgist. Oare nu-i o meserie frumoasă ?

N-am încercat să-l contrazic. Oamenii, cuptoarele din jur, flăcările duduind cu înverșunare aveau ceva grandios. Să modelezi metalul, să faci utilaje pentru industria socialistă e, într-adevăr, o mare mîndrie.

AL. DINU IFRIM

Modelînd cu pricepere metalul

Cel mai tînăr fruntaș

Doi ochi verzi, foarte vii și jucăuși, părul blond, aproape bălai, fruntea ușor înclinată, gînditoare, ținuta sportivă, atletică, judecînd după înălțimea sa — are 1,90 m. — ca și după mușchii pe care îi vezi tresărind sub cămașă. Nota dominantă a portretului : aerul distinct de seriozitate al acestui tînăr.

Cel mai tînăr fruntaș al gospodăriei. Da. Într-adevăr, tînărul, al cărui portret vi l-am schițat mai sus în cîteva trăsături, se numește Mircea Pop, are 18 ani și este cel mai tînăr fruntaș al gospodăriei colective „Arieșul" din comuna Mihai Viteazu, raionul Turda.

Membru al brigăzii a II-a de cîmp, Mircea este socotit de către toți cei 179 colegi de brigadă drept „un tovarăș bun și harnic pe care te poți bizui". Aceasta este caracterizarea „oficială" pe care, de față cu Mircea, o dă șeful său, brigadierul Alexandru Botezan. În lipsa lui Mircea, însă, cuvintele baciului Botezan sună cald, părintește : „Îi un băiat minunat. Lucră bine oriunde îl pui. La prășit, la atelaje, la căpițele de fîn, oriunde. Am mare nădejde în el pentru că niciodată nu ne-o dat de rușine. Dimpotrivă. O fost și este un exemplu".

La cuvintele brigadierului Botezan, care explică și motivează convingător calitatea de fruntaș a lui Mircea Pop, n-ar trebui să mai adăugăm nimic. Cu atît mai puțin un secret al lui Mircea ce va deveni... public abia peste cîteva luni. Vi-l dezvăluim sub forma unei ghicitori : „Anul trecut Mircea a avut vreo 200 de zile-muncă. Cîte va avea anul acesta ? Răspunsul ghicitorii, care este totodată și angajamentul lui Mircea Pop, se poate afla, cu aproximație. Începe, ați ghicit, cu cifra... 3 și mai urmează încă două. Exact, el se va cunoaște abia la 1 ianuarie 1965.

Vă prezentăm, în încheiere, trei pasiuni ale lui Mircea care, așa cum ne mărturisește el, îi ocupă aproape tot timpul liber. Iată-le în ordinea preferințelor lui :

„Îmi place nespus de mult teatrul. Citesc multe piese, le ascult la radio, le văd la televizor, pe scenă sau le... interpretez în echipa de teatru a căminului nostru cultural. Îmi place, de asemenea, sportul. Care anume ? Spectaculosul fotbal. Ultima mea pasiune ? O pasiune foarte... domestică. Îmi sînt foarte dragi porumbeii și iepurii de casă. Îi cresc și-i îngrijesc cu multă plăcere".

Încheiem aici rîndurile noastre despre tînărul fruntaș Mircea Pop. Ar mai fi multe de spus. Poate vom avea ocazia să mai revenim.

P. MARIUS

Micii artiști ama[...] pe scenă

Orchestra de tineret și grup[...] ric de copii de la Casa raiona[...] tură din Caracal sînt bine [...] pentru bogata lor activitate, a[...] cît și în împrejurimi. În ulti[...] aceste formații artistice au [...] numeroase și izbutite program[...] de muzică populară romînea[...] muzică ușoară pe scenele cămi[...] turale din Dobrotești, Amărăști[...] Rotunda și din alte comu[...] rînd, la cererea colectiviștilor [...] dila, micii artiști amatori au [...] pe scena căminului cultural [...] program artistic. De mult s[...] bucurat cu acest prilej melod[...] pretate de Sabina Negrilă, ce[...] nără solistă a formației.

Mai multe cărți, mai mulți cititori

De la începutul anului și p[...] biblioteca raională din Hîrlă[...] bogățit cu încă 1 800 de volum[...] zent, fondul bibliotecii num[...] de volume. O dată cu numărul[...] a crescut și numărul cititoril[...] în cele 8 luni ale anului acest[...] perioada corespunzătoare a a[...] cut, numărul de cititori a cresc[...] la sută, iar numărul cărților [...] cu douăzeci și cinci la sută ma[...]

100 DE ANI DE LA INTEMEIEREA INTERNAȚIONALEI I

La 28 septembrie 1964, mișcarea comunistă și muncitorească internațională a sărbătorit împlinirea unui veac de la constituirea Asociației Internaționale a Muncitorilor, cunoscută în istorie sub denumirea de Internaționala I. Asociația Internațională a Muncitorilor este prima organizație revoluționară de masă a proletariatului care a pus bazele mișcării comuniste și muncitorești internaționale contemporane.

Crearea Internaționalei I a constituit o încununare a dezvoltării mișcării muncitorești de la începuturile ei și pînă în deceniul al VII-lea al secolului trecut, și în același timp a constituit rezultatul eforturilor depuse de Marx și Engels pentru unirea socialismului științific cu mișcarea muncitorească, pentru crearea partidului revoluționar al proletariatului. K. Marx, ajutat îndeaproape de F. Engels, a fost inspiratorul, organizatorul și conducătorul Internaționalei I. Ei sînt autorii documentelor ei programatice, îndrumătorii efectivi ai Consiliului general, organul de conducere al Internaționalei I și statul major de luptă al mișcării muncitorești internaționale. Sub îndrumarea lui Marx și Engels, Internaționala I a desfășurat o vastă activitate pentru afirmarea și răspîndirea ideilor socialismului științific în mișcarea muncitorească. Un rol deosebit de activ a avut Internaționala I în timpul Comunei din Paris, prima putere muncitorească din istorie. Lupta consecventă dusă împotriva războaielor de cotropire, împotriva asupririi naționale, pentru solidaritate cu mișcarea de eliberare a popoarelor subjugate, sînt aspecte esențiale ale activității multilaterale desfășurate de Internaționala I. Geniul de conducător revoluționar al lui Marx și-a găsit expresia, între altele, în îndrumările date secțiilor Internaționalei I de a studia împrejurările istorice concrete ale desfășurării luptei de clasă, de a-și elabora tactica în funcție de particularitățile fiecărei țări, de epoca istorică în care are loc activitatea mișcării muncitorești.

Internaționala I a avut o influență covîrșitoare asupra dezvoltării mișcării muncitorești din țara noastră. Presa progresistă și democratică din acea vreme a difuzat larg ideile Internaționalei I, a publicat o seamă de lucrări marxiste care au contribuit la luminarea maselor, la dezvoltarea conștiinței politice și la organizarea proletariatului din țara noastră. Zilele acestea, cu prilejul centenarului Internaționalei I în țara noastră a apărut culegerea „Marx-Engels despre Internaționala I", precum și alte lucrări care înfățișează cititorilor activitatea și rolul jucat de Internaționala I în dezvoltarea mișcării muncitorești mondiale.

Prezențe romînești

Pianistul Cornel Gheorghiu, care întreprinde un turneu în Cuba, a susținut zilele trecute primul concert. La concert a asistat și Carlos Lechuga, președintele Consiliului Național al Culturii din Cuba. Concertul care a fost repetat și transmis la televiziunea cubană s-a bucurat de un deosebit succes.

Toamna este sezonul tîrgurilor internaționale. La aceste tîrguri participă și țara noastră cu o mulțime de produse. Astfel, la Viena, produsele noastre sînt expuse în două pavilioane cu o suprafață de 750 metri pătrați.

Senzația pavilioanelor romînești la Viena este complexul de foraj T 50 B, a cărui funcționare stîrnește admirația vizitatorilor.

De asemenea, sînt bine apreciate autocamioanele „Carpați", tractoarele, garniturile de mobilă, produsele textile, precum și confecțiile romînești.

Recent, în orașul Fribourg (Elveția) s-a ținut cel de al IV-lea Congres al Asociației internaționale de literatură comparată. Profesorul N. I. Popa, membru al delegației țării noastre, a fost cooptat în comisia de redactare a dicționarului internațional al termenilor de istorie literară.

Pavilionul romînesc la Tîrgul internațional de la Viena

Atlasul pionierului

Republica Arabă Yemen

Anul acesta, la 26 septembrie, poporul yemenit a sărbătorit doi ani de la proclamarea Republicii Arabe Yemen.

Yemenul are o suprafață de circa 200 000 km p și 5 milioane de locuitori. Capitala republicii este orașul Sanaa. Principalele bogății naturale ale țării sînt: petrol, bumbac, cereale, vite, plante citrice, viță de vie, cafea.

Pînă la revoluția din septembrie 1962, în Yemen au domnit membrii familiei regale Siad. Principalul mijloc de guvernare îl constituia jaful, samavolniciile, crima. Regele era în același timp șef al statului, șef al armatei, șef al bisericii, judecător suprem. Era, cu alte cuvinte, un tiran absolut. Nici un cetățean al țării nu avea voie să întreprindă nimic fără încuviințarea regelui. Dacă un membru al unui trib din munții Djebel, bunăoară, voia să-și cumpere cuie ori doctorii, ori voia să se însoare etc., putea face aceste lucruri numai dacă avea aprobarea scrisă a regelui. Cei care încălcau dispozițiile regelui, cei care se împotriveau acestei tiranii erau cumplit pedepsiți. Torturile și execuțiile în țară se țineau lanț. Pentru cea mai mică vină, de multe ori numai pentru o simplă bănuială, oamenii erau amendați, aruncați în închisori, torturați, executați. În Yemen se practica execuția publică prin decapitare.

În timpul domniei membrilor familiei regale oamenii muncii din Yemen trăiau într-o mizerie cumplită. În orașe nu existau canalizare, străzi pavate, iar adeseori apa lipsea zile în șir. Regimul monarhic interzicea difuzarea cărților și a filmelor. În țară bîntuiau foametea, bolile, iar peste 90 la sută din populație era analfabetă. Iată de ce, în toamna anului 1962, oamenii muncii din Yemen s-au ridicat cu hotărîre la luptă înlăturînd regimul monarhic și proclamînd, la 26 septembrie 1962, Republica Arabă Yemen. Chiar din primele zile ale existenței sale, guvernul Republicii Arabe Yemen a luat o seamă de măsuri menite să scoată țara din crunta înapoiere economică și social-culturală în care fusese ținută secole de-a rîndul. Astfel, potrivit planului adoptat de guvern, anul acesta urmează să fie construite o mare tăbăcărie, mai multe uzine electrice, diferite ateliere și șosele. Au fost luate, de asemenea, măsuri pentru irigarea deșertului Tihama, unde se vor crea mari plantații de bumbac și vor spori posibilitățile de creștere a vitelor. Totodată, în diferite regiuni ale țării se construiesc mai multe spitale și unități medicale pentru ocrotirea sănătății populației. Guvernul revoluționar al republicii a elaborat, de asemenea, un plan de zece ani pentru lichidarea analfabetismului. Potrivit acestui plan, în țară se va construi un număr însemnat de școli, iar în fiecare regiune va fi creat cîte un Institut pedagogic și cîte un Institut tehnic, care vor pregăti cadre didactice și specialiști pentru industria și agricultura țării.

Pe plan extern, Republica Arabă Yemen promovează o politică de neutralitate, de neparticipare la blocuri militare, de lichidare a rămășițelor colonialismului și de menținere și consolidare a păcii, pe baza principiilor coexistenței pașnice.

În lupta sa pentru apărarea și consolidarea independenței naționale, pentru dezvoltarea economică, socială și culturală, Republica Arabă Yemen se bucură de sprijinul tuturor țărilor iubitoare de pace. Cu prilejul vizitei pe care a făcut-o în țara noastră mareșalul Abdullah Al-Sallal, președintele R. A. Yemen, guvernul R. P. Romîne și-a reafirmat dorința de a întări și mai mult relațiile de prietenie și colaborare dintre R. P. Romînă și R. A. Yemen.

Un grup de țărani din Yemenul de sus din localitatea Taiz

MOZAIC

Dirijor la trei ani

Anul acesta, Școala de muzică din Podolsk (U.R.S.S.) și-a sărbătorit cea de-a 25-a aniversare. La concertul care a avut loc cu acest prilej a participat și ansamblul de violonceliști al preșcolarilor. Bucățile au fost interpretate cu cutezanță, „orchestra" remarcîndu-se prin armonie în execuție. Concertul a fost dirijat de Olea Graul în vîrstă de trei ani. Olea a fost admisă la școală cînd avea vîrsta de doi ani și jumătate. Este de presupus că ea și-a ales de pe acum profesia.

Un cangur... artist și sportiv

Cangurul Joey este o stea a televiziunii engleze și prieten al copiilor. El are patru ani și apare în fiecare săptămînă pe ecranul televiziunii, producîndu-se în fel de fel de pantomime pentru amuzarea tinerilor spectatori. După lucru se întoarce acasă, adică la grădina zoologică din Colchester și, ca fiecare englez care se respectă, joacă cricket. Partenerul său preferat este Jimmy Gales, fiul directorului grădinii zoologice.

Cel mai lung meci

Cel mai lung meci din istoria boxului a avut loc la New Orleans, la 6 aprilie 1893. Boxerii de categorie ușoară Andy Bowen și Jack Brew luptau pentru titlul de campion al statelor sudice ale Americii... Meciul a avut 110 runde și a durat 7 ore și 19 minute.

Diagnostic precis

Dl. Winley din Baltimore (S.U.A.) a fost cuprins pe neașteptate de un tremurat nervos, care l-a făcut să-și piardă timp de o oră graiul. El a fost transportat de urgență la spital. În momentul cînd medicul se pregătea să-i pună diagnosticul, un șoricel s-a strecurat din pantalonii „bolnavului". Precizarea diagnosticului nu mai punea nici o problemă...

Popas... sub 0°

ȘTIINȚA ȘI TEHNICA

În ultimii ani în țara noastră s-a dezvoltat o nouă industrie : industria frigului. În numeroase orașe din țară — la Cluj, Sibiu, Arad, Tg. Mureș, Craiova, Iași, Bacău etc. — s-au construit depozite frigorifice de mare capacitate pentru carne, unt, păsări, untură, fructe. Antrepozitele frigorifice sînt uzine dotate cu utilaje moderne în stare să producă geruri polare. Cu ajutorul frigului artificial sînt conservate mari cantități de produse alimentare care sînt puse apoi în vînzare. În lunile de iarnă, în magazinele de specialitate găsești legume, fructe și tot felul de produse alimentare frumos ambalate în pungi sau în cutiuțe. În toiul iernii avem posibilitatea să mîncăm fructe și legume cu aroma și aspectul celor proaspete.

Iarnă... veșnică

Astăzi, ne-am propus să vizităm împreună Antrepozitul frigorific din Bacău. Construit în anii regimului democrat-popular, este unul din cele mai moderne tipuri de antrepozite din țara noastră și este înzestrat cu utilaje moderne realizate în țară.

Pentru călătoria noastră trebuie să luăm măsuri speciale. Gazdele noastre primitoare ne pun la dispoziție pufoaice și cizme din pîslă. Nu este de glumit cu... frigul. Deci, astfel înfofoliți, să începem călătoria noastră.

În halele lungi un păienjeniș de conducte transportă sute de mii de kilocalorii pe oră în congelatoare și conservatoare.

Oameni nu se văd. Lumina scaldă interiorul halelor viu colorate. Pe jos, un covor de linoleum protejează picioarele celor care trec prin aceste săli. Urcăm pe niște trepte de fier. Sîntem la fabrica de gheață. Cupe pline cu apă sînt trecute cu ajutorul unei macarale la celălalt capăt al halei și introduse în niște jgheaburi. În interiorul lor are loc procesul de înghețare a apei. La capul exterior al jgheabului ies blocurile de gheață. De aici blocurile de gheață sînt transportate mecanic în depozit. 36 de tone de gheață sînt realizate în 24 de ore.

Am intrat într-o altă secție. Aici se lucrează la tranșarea cărnii. Carnea, adusă de la abator, se taie în mai multe părți, este dezosată (se scot oasele) și se pune în tăvițe în blocuri care sînt introduse în tunelele de înghețare. Aici, la o temperatură de —18° în timp de 24 de ore, ea se congelează. Tot în această secție se realizează pachețelele cu carne preambalate pe specialități.

Fructe și legume proaspete în tot timpul iernii

Am ajuns la secția fructe. Aici, cu ajutorul unor linii automate, fructele sînt spălate, sortate și apoi trecute la camerele de congelare. De la congelare, fructele sînt trimise apoi în depozit unde sînt păstrate la o temperatură constantă de —16°.

Antrepozitul primește spre depozitare la frig și conservare produse alimentare de tot felul : unt, brînzeturi, fructe etc. Ele sînt aduse cu ajutorul mașinilor izoterme, sînt recepționate calitativ și cantitativ apoi repartizate diferitelor secții care le sortează și depozitează în camerele refrigeratoare. Laboratoarele întreprinderii fac analizele necesare tuturor produselor intrate și ieșite din depozitele frigorifice.

Anul acesta se va începe construcția unei noi secții anexe : secția de preparate culinare. Aici vor fi produse gustoase sarmale, castraveți cu carne, colțunași cu brînză sau cu carne, diferite fripturi cu garnituri de cartofi etc., bune de mîncat după o prealabilă încălzire. Toate acestea vin în sprijinul gospodinelor, mai ales a acelora care sînt în cîmpul muncii.

Amoniacul produce... ger

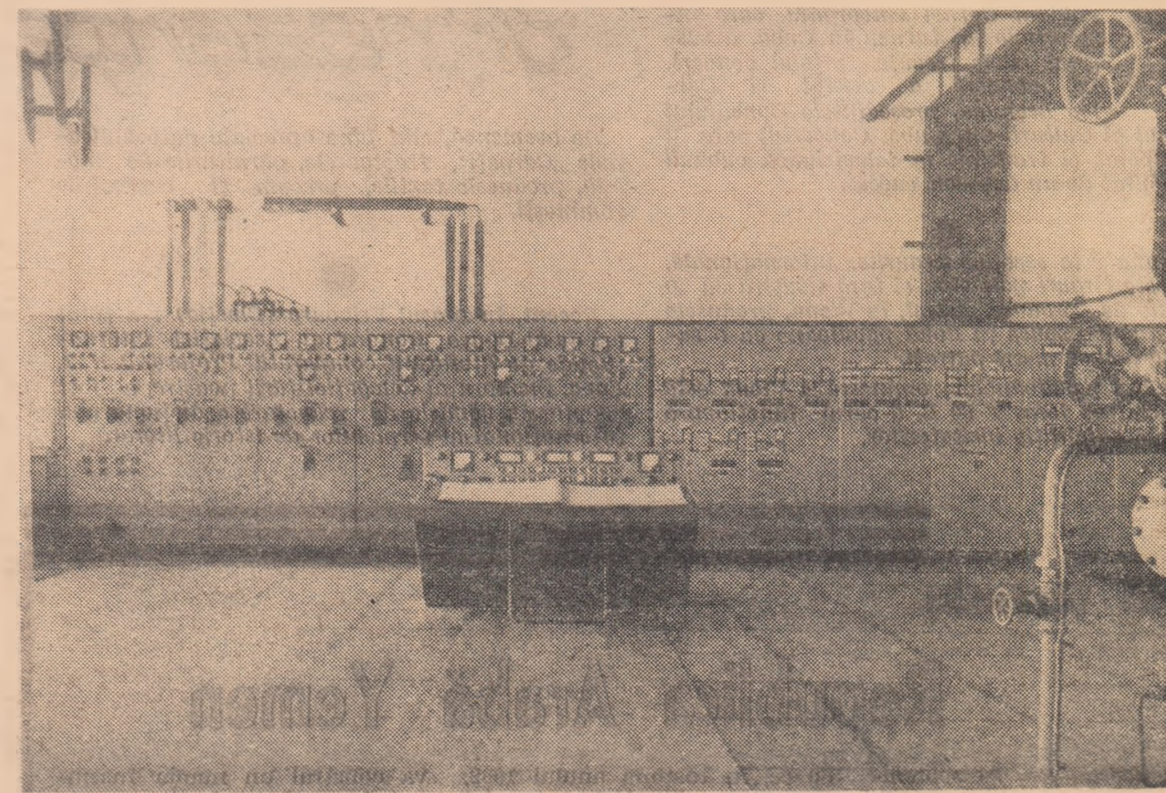
Și acum să vedem cum se obține frigul artificial. Agentul frigorific este amoniacul gazos. Acesta este comprimat în compresoare de mare capacitate, care îi ridică presiunea. Trecut prin condensatoarele atmosferice, amoniacul gazos este transformat în amoniac lichid. Amoniacul lichid trece prin ventilele de reglare care-l trimit spre evaporatoarele din depozite și tunele. Aici amoniacul absoarbe căldura, cedează frigul și se transformă din nou în amoniac gazos, reluîndu-și circuitul de la capăt.

*

Nu mai miră pe nimeni cînd, în plină iarnă, pe mesele noastre se găsesc căpșuni, vișine, caise sau alte fructe gustoase, parcă atunci culese din pom. Și mamele voastre au numai cuvinte de laudă pentru calitatea cărnii ori a diferitelor preparate culinare conservate prin frig.

Cu ajutorul frigului artificial consumatorii sînt aprovizionați în orice anotimp al anului cu fructe și diferite mîncăruri de bună calitate. Se asigură astfel o tot mai bună aprovizionare cu alimente a populației.

MARIA NEGREA

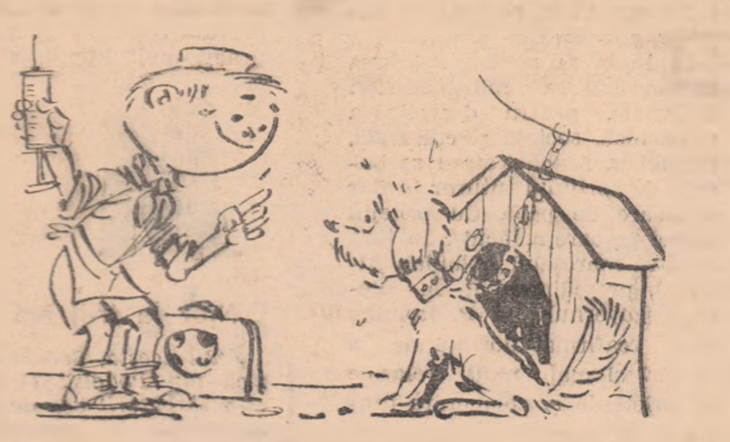

Tabloul de comandă al sălii compresoarelor de la Antrepozitele frigorifice din Bacău

ȘTIAȚI CĂ...

- cobaiul de rîu, cel mai mare animal rozător din lume, scoate un grohăit pe care Darwin l-a asemănat cu lătratul unui cîine?
- remarcabilă prin cîntecul ei frumos este pasărea Mimus Orpheus, din America de Sud? Cîntecul ei se poate compara cu al lăcarului, cîteva note aspre și cîteva foarte înalte, amestecîndu-se într-un gungurit deosebit de plăcut. Această pasăre cîntă însă numai primăvara ; în rest, strigătul i se asprește, pierzîndu-și orice armonie.
- elefantul furios scoate un muget pătrunzător, care seamănă cu sirena unei locomotive auzită din imediata apropiere ?
- țipătul strutului este la fel de puternic și foarte asemănător cu răcnetul leului ?
- strigătul de alarmă al antilopei pitice seamănă cu cotcodăcitul găinilor ? Această antilopă plină de grație, a cărei înălțime nu depășește 46 cm, este foarte sperioasă și țipă necontenit, mai ales cînd simțul matern de ocrotire a puilor o îndeamnă la aceasta.

Rabia și combaterea ei

Rabia (sau, cum i se spune în popor, turbarea) este o boală grea și periculoasă și se datorează virusului turbării de stradă, aflat în saliva mamiferelor [1]) cu turbare și se transmit, mai ales, prin mușcătură. Turbarea se poate preveni și combate. Ea nu se mai poate trata cînd simptomele au apărut.

În anii regimului burghezo-moșieresc, ca o consecință a înmulțirii necontrolate a cîinilor și a nepăsării administrației de stat față de sănătatea publică, numărul deceselor datorate turbării era mare.

Cel mai mare răspînditor al virusului turbării este cîinele ; peste 81 la sută din tratamentele antirabice administrate și peste 86 la sută din decesele de turbare se datorează mușcăturilor de cîine. Iată de ce. Deși afecțiunea omului față de cîine este adesea justificată, în caz de turbare cîinele pierde caracterul domestic, devine agresiv, hoinar, străbătînd zilnic cîte 30—40 km și, mușcînd ființele întîlnite în cale, seamănă virusul turbării pe tot acest parcurs. În general cîinii vagabonzi sînt purtători ai virusului turbării de stradă deoarece aceștia vin în contact cu cîinii turbați. Iată de ce e bine să ne ferim de cîinii vagabonzi și, ferindu-ne pe noi, să ferim și animalele aflate în paza noastră, vaccinîndu-le periodic contra turbării, ținînd proprii noștri cîini legați și în curte. Cîinii lăsați liberi, o dată mușcați, devin, la rîndul lor, focare de turbare.

Nu e bine să plasăm la vecini, rude și prieteni, sau să abandonăm după înțărcare puii de cîini și pisici, întrucît toate acestea favorizează creșterea numărului de cîini și pisici vagabonzi. Cîinele trebuie ținut legat nu numai ziua, dar și noaptea, pentru că un cîine ținut legat ziua și eliberat pe timpul nopții este mai agresiv și mușcăturile lui sînt deosebit de grave.

Pericolul turbării poate proveni și de la animalele sălbatice cum sînt lupul, vulpea etc.

Tratamentul antirabic trebuie să fie urmat de orice persoană care a suferit o mușcătură sau zgîrietură din partea unui animal carnasier. El se face prin administrarea vaccinului antirabic.

Iată de ce, copii, este bine să nu vă jucați cu pisicile, cu cîinii, să vă feriți de aceste animale cînd le vedeți vagabondînd pe stradă... Iată de ce, e bine ca, atunci cînd organele sanitare ne invită să ducem proprii cîini la vaccinat, să ne prezentăm și să facem în așa fel ca și vecinii și cunoscuții noștri să se prezinte cu animalele la vaccinat. Cîinii și pisicile preventiv vaccinate antirabic și mușcate de animale turbate se îmbolnăvesc de turbare într-un procent foarte redus.

Dr. A. ȘTIRBU
șeful secției antirabice din Institutul „Dr. Cantacuzino"

1) virusul turbării de stradă se află mai ales în saliva carnasierelor domestice (cîinele, pisica etc) și al celor sălbatice (lupul, vulpea ș. a.).

ȘTIINȚĂ DISTRACTIVĂ

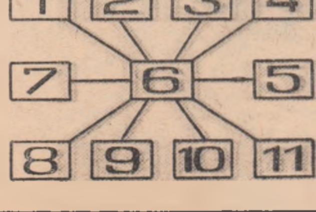
Răspuns la problemele apărute în numărul 36 pe data de 9 septembrie a. c., pagina a 6-a

LANȚUL

Lucrătorul fierar va putea îndeplini comanda făcută desfăcînd doar trei verigi. Pentru aceasta va trebui să desfacă în inele separate prima bucată de lanț și să unească cu fiecare dintre ele celelalte fragmente de lanț.

DE LA CIFRA 1 LA CIFRA 11

Urmăriți rezultatul problemei :

A XVIII-a ediție a Jocurilor Olimpice

Sportivii romîni în „Țara soarelui răsare“

De mii de ani — se spune într-o legendă — la celălalt capăt al pămîntului, scăldată din toate părțile de apele învolburate ale mărilor și oceanelor se află „Țara soarelui răsare“. Și pentru că în această țară se spune că sînt cele mai liniștite dimineți i s-a zis și „Țara dimineților liniștite“.

Pe acest petic de pămînt de la capătul Asiei, unde cu aproape douăzeci de ani în urmă bomba atomică a răpus fără milă mii de vieți, se va deschide cea mai grandioasă întrecere a sportivilor de pe cinci continente ale lumii — a XVIII-a ediție a Jocurilor Olimpice.

Pregătirile pentru acest măreț eveniment sportiv au început încă de acum patru ani. La Tokio au fost create zeci de autostrăzi la sol, aeriene sau subterane. S-au construit numeroase baze sportive cu cele mai moderne instalații. S-au ridicat sute de blocuri, hoteluri, restaurante.

În zilele Olimpiadei, sportivii lumii vor avea la dispoziție autocare elegante — special lucrate pentru ei — care-i vor duce la stadioane, la sălile de sport sau la locul de desfășurare a sporturilor nautice. Organizatorii au pus la dispoziția sportivilor sute de motorete și biciclete vopsite în 97 de culori, adică cîte țări participante sînt.

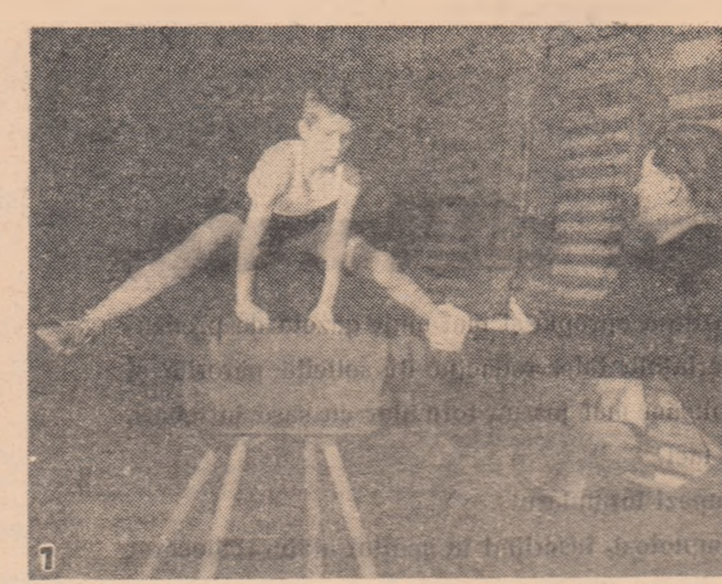
De aproape o lună de zile toate drumurile duc spre Japonia. Neîncetat, zi și noapte, cu avioanele sau cu vapoarele, sosesc noi și noi delegații de sportivi. Nici o ediție a Jocurilor Olimpice de pînă acum nu a cunoscut o asemenea amploare. Pe splendidele baze sportive din Tokio și din alte orașe ale Japoniei se vor întrece sportivi din 97 de țări ale lumii.

Olimpicii romîni, după un drum lung cu avionul, au sosit la Tokio. Încă din ziua sosirii sportivii noștri se bucură de multă simpatie. Zilnic primesc vizitele sportivilor din alte țări.

Zilele trecute, în „satul olimpic“, alături de celelalte drapele, a fost înălțat și tricolorul patriei noastre socialiste. La festivitate au fost prezenți membrii lotului olimpic al R. P. Romîne în frunte cu tovarășul Aurel Duma, președintele Uniunii de Cultură Fizică și Sport, conducătorul delegației. Reporterii televiziunii, ai posturilor de radio și ai marilor ziare japoneze au vorbit deosebit de frumos despre Iolanda Balaș și despre ceilalți sportivi romîni. Camera de primire a delegației olimpice romîne, care impresionează prin bogăția și măiestria artei noastre populare, este considerată de către toată lumea ca cea mai frumoasă din „satul olimpic“.

Sportivii romîni sînt optimiști. Ei așteaptă cu multă nerăbdare ziua de 10 octombrie, ziua deschiderii celei de a XVIII-a ediții a Jocurilor Olimpice. În acea zi, alături de ceilalți sportivi ai lumii, în fața flăcării olimpice vor jura să se întreacă în spiritul prieteniei și al păcii între popoare. Pînă atunci antrenamentele continuă cu aceeași perseverență ca și acasă. Cu toții sînt hotărîți să lupte cu ardoare pentru a ridica culorile patriei noastre socialiste pe o treaptă cît mai înaltă.

RADU POPA

1. Iată cum arată poziția corectă a corpului în momentul trecerii peste cal
2. Pentru a deveni „vrăjitor“ al balonului rotund trebuie să cunoști foarte bine și... driblingul
3. Blocajul a respins mingea dincolo de fileu în... gol!

SPORT

Sportivii din Tărian

Numele copiilor sportivi din comuna Tărian, regiunea Crișana, sînt cunoscute nu numai de colectiviștii de aci, ci și de oamenii din comunele din împrejurimi. La nenumărate întîlniri sportive, organizate pentru copii, la fotbal, gimnastică, volei, handbal, ei n-au lipsit niciodată. La faza raională din cadrul Spartachiadei republicane echipa de gimnastică de fete a școlii, deși a ocupat locul II, numele pionierelor Paul Sorina, Tomoioagă Liana, Cor Emilia, Ebervan Rozalia au răsunat în sala de gimnastică, din comuna Borș, unde au avut loc întrecerile, fiind frenetic aplaudate.

Dar pionierii și școlarii din Tărian nu îndrăgesc numai gimnastica. Atît fetele cît și băieții joacă și volei. Echipa de fete însă a înregistrat mai multe victorii decît băieții. Ele n-au cunoscut pînă acum nici o înfrîngere.

Cu toate că au fost angrenați în aceste activități sportive, pionierii și școlarii din Tărian n-au uitat nici de insigna de polisportiv. Încă din anul trecut au început să se antreneze sub îndrumările profesorului de educație fizică Gug Gheorghe.

Majoritatea probelor s-au desfășurat pe stadionul „Victoria“ din comună. La diferite probe au fost înregistrate rezultate frumoase, unele depășindu-le pe cele cerute de concurs. Așa, de pildă, pionierul Lazăr Petru a aruncat greutatea dincolo de 8 metri. La săritura în lungime a fost în formă Pek Tereza. Ea a sărit 4,20 m. Probele la cățărări s-au desfășurat în curtea școlii, sub un nuc. Foarte bine s-au prezentat Varga Ștefan, Bologa Virgil și alții.

Ceea ce m-a impresionat mai mult este faptul că toți pionierii și școlarii de aci pot deveni purtători ai insignei de polisportiv deoarece au trecut cu succes toate probele.

AL. MIHU

O cunoașteți pe Mihaela Peneș ?

Sînt doar cîțiva ani de cînd Mihaela și-a luat rămas bun de la marea familie a pionierilor, în care a învățat atîtea lucruri minunate. Încă de cînd purta cravata roșie de pionier a îndrăgit mult literatura. Însă în aceeași măsură și sportul. Îi plăcea să alerge, să arunce cu greutatea, cu sulița, să sară în lungime și în înălțime. Niciodată Mihaela Peneș nu s-a gîndit că peste ani va ajunge una din cele mai mari speranțe ale atletismului romînesc. Sportul era pentru ea doar o destindere.

Au trecut doar cîțiva ani de atunci. Ani de muncă încordată, în care învățătura s-a împletit cu sportul. Azi eleva din clasa a XI-a, de la Școala medie nr. 35 din București, utemista Mihaela Peneș, este recordmenă mondială la suliță junioare. Această performanță strălucită a realizat-o pe Stadionul 23 August, din Capitală, în zilele finalei pe țară a Spartachiadei republicane. Pentru frumoasele succese obținute la învățătură și-n activitatea sportivă, Mihaela Peneș a fost distinsă cu diploma de onoare a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor.

Acum, Mihaela se antrenează cu și mai multă rîvnă. După cîteva concursuri de verificare în țară, alături de ceilalți juniori, ea a plecat la Varșovia la campionatele europene de atletism pentru juniori. În ultima zi a concursului, dovedindu-și din nou măiestria, Mihaela Peneș a cîștigat locul I la suliță și totodată titlul de campioană a Europei.

ROMEO DAN

Șase întrebări la început de an școlar

Dragă cititorule,

În dorința de a apropia și mai mult gazeta de preocupările și preferințele tale, redacția îți solicită părerile și sugestiile. Publicăm mai jos un formular cu șase întrebări. Ce trebuie să faci?

a) **să decupezi formularul;**

b) **să-l completezi, înscriind în spațiul alăturat fiecărei întrebări răspunsul cuvenit;**

c) **să-l introduci în plic și să-l expediezi cît mai curînd, nu însă înainte de a nota exact pe plic adresa redacției:** „Scînteia pionierului", Piața Scînteii nr. 1, București.

1. **În „Scînteia pionierului" apar multe reportaje, articole, foiletoane dedicate** felului în care învață și se comportă pionierii și școlarii. **Care din aceste reportaje, articole etc. considerі că te-au ajutat pe tine personal? Dar pe colegii tăi?**

2. **Și pentru că nu numai voi, ci și „Scînteia pionierului" a început un nou an școlar,** asupra căror aspecte din munca de învățătură sînteți de părere că trebuie să insistăm **în paginile gazetei?**

3. **Desigur că toți pionierii, și mai ales cei din activ, sînt dornici să organizeze** acțiuni interesante, educative. **Cum v-ar putea ajuta în această privință gazeta noastră? Mai precis, ce** aspecte din activitatea pionierească crezi că trebuie să oglindească în mod deosebit articolele noastre?

4. **Ce domeniu** cultural **sau** artistic **te interesează cu precădere? Ce ai dori să citești, din acest punct de vedere, în „Scînteia pionierului"?**

5. **Pagina a VI-a găzduiește cu regularitate rubrica „Știință". Care articole apărute aici v-au interesat mai mult?** Ce domenii ale științei și tehnicii **ați dori să stea pe viitor în atenția acestei rubrici?**

6. **Și acum,** sport. **Rubrica dedicată acestei activități apare în pagina a VII-a. Despre ce discipline sportive ai dori să mai scriem? Ce probleme de ordin sportiv (organizarea competițiilor, desfășurarea antrenamentelor etc.) te interesează?**

Numele și prenumele expeditorului . . . . **clasa și școala** . . . .

localitatea . . . . **raionul** . . . .

regiunea . . . .

AȘTEPTĂM RĂSPUNSURILE VOASTRE!

Mărturiile Goleștiului

Ar trebui să răsfoim documente vechi, foarte vechi, ca să ni-l putem închipui pe meșterul Stoica. Poate un scriitor o să-i descrie chipul, dar pînă atunci... Pînă atunci, cum arată inscripțiile, a rămas mărturie de la el acel „leat 7148" (adică 1640), anul cînd meșterul Stoica a construit conacul Golești, azi muzeu de istorie și etnografie. Conacul a adăpostit, de-a lungul veacurilor, figuri și evenimente de seamă. Iată de ce, în încăperile muzeului, prind glas mărturiile.

Un edificiu de o splendoare de necrezut

Primul document în care este menționat conacul Golești este lucrarea patriarhului Antiohiei Macarie. Cînd a trecut prin Țara Romînească a fost găzduit o noapte la Golești și a fost impresionat de „Palatul Logofătului" care „era un edificiu de o splendoare de necrezut". Acum, clădirea pare mică pentru ochii noștri obișnuiți cu construcții gigantice. Dar splendoarea se păstrează în ceea ce reprezintă ea ca monument istoric de arhitectură romînească. În încăperile de jos ale clădirii centrale se află secția memorială; pe o scară în spirală se ajunge la etaj, unde se află secția de istorie. Iar în clădirile ce erau destinate copiilor și musafirilor, s-a amenajat secția etnografică cuprinzînd exponate din regiunea Argeș.

De la foișor, spre sălașul lui Arăpilă

Sosind cu pandurii la Golești, Tudor Vladimirescu s-a instalat în foișor, de unde avea o privire bună spre oastea întinsă pe cîmpie. Dar în preajmă îl pîndea trădarea căpitanilor. Într-o zi, Tudor a fost ridicat și trimis sub escortă la Tîrgoviște unde a fost omorît. Acum, foișorul adăpostește documente care amintesc de personalitatea lui Tudor. Pășind pe sub arcada foișorului, vizitatorul are în față clădirea principală a conacului. Aceiași pași i-a făcut, cu mai bine de-o sută de ani în urmă, Nicolae Bălcescu. Venea la prietenul său devotat, Alex. Golescu-Arăpilă. Astfel, Goleștiul a servit ca loc de întîlnire a fruntașilor revoluției de la 1848.

După temeiul bucoavnei

Să ne oprim la „Casa cu 6 odăi" de la poartă. La începutul secolului XIX, banul Radu Golescu a așezat aici dascăl pînă a-i învăța carte pe copiii satului după „temeiul bucoavnei, ceaslovnicului și psaltirii". Școala a funcționat pînă în 1821. La 1 mai 1826, fiul banului Radu Golescu, Dinicu Golescu, a înființat tot aici prima școală superioară în limba romînă de la sate din Țara Romînească, „școală slobodă, obștească, unde pot merge fiii nobleții, ai norodului și măcar și robi pămînteni și străini pentru învățătură romînească", așa cum glăsuiește Apelul de deschidere a școlii. În școală, unde a fost numit dascăl Aaron Florian, vine în vizită scriitorul Eliade Rădulescu, care arată în lucrarea sa „Issakar" că școala primea copii „din quelle trei județe din pregiur, Muscel, Argeș și Dîmbovița".

Muzeul are amenajată în aceste încăperi secția sa pedagogică, care cuprinde, concentrat și grăitor, o istorie a învățămîntului în limba națională romînă din Țara Romînească. Ni se prezintă astfel documente despre școala „Sf. Sava", despre dascăli de frunte ai școlii romînești, ca Gh. Lazăr, Petrache Poenaru și, desigur, o bună parte din exponate sînt rezervate școlii lui Dinicu Golescu. Ultimul popas ne aduce în prezent, la învățămîntul de astăzi din țara noastră, prezentat prin tabele cu date statistice comparative, fotografii. Ele glăsuiesc despre școala noastră de astăzi care a devenit un bun al tuturor copiilor oamenilor muncii.

M. DIACONU

O casă, nu ca celelalte...

Este o casă din comuna Gavojdia, regiunea Banat. Arată ca pe vremuri de restriște, puținticǎ, gîrbovită. Ferestruicile ei privesc bătrînește spre suratele din comună, tinere, țanțoșe, așa cum sînt casele răsărite acum în gospodăriile colective. Dar ea a fost păstrată anume ca să adăpostească, în cele două încăperi ale sale, amintirile traiului și obiceiurilor localnicilor din trecut. Cu alte cuvinte, aici se află un muzeu al satului. Sînt prezentate obiecte de îmbrăcăminte cu denumirile lor populare, obiecte de gospodărie și o foarte interesantă colecție de modele și de cusături, aranjate și clasificate în albumul „Izvoade de cusături și de modele locale".

Într-o zi, a poposit în muzeu un asistent universitar, Pătru Nicola. În altă zi, Bălăucă Elena, asistentă medicală. Și unul, și celălalt, s-au oprit cu emoție în fața exponatelor. „Uite, brîul adus de mine!", „Uite, conciul adus de mine!". Da, își aminteau de contribuția lor, cînd au fost elevi, la amenajarea muzeului. Dar, să zicem, peste zece ani? O să poposească poate, printre vizitatori, și Sojdeanu Doina, Berneanțu Elena, Gherga Ileana și cîți alții! și o să recunoască opregul, cusăturile, ștergarele, monedele vechi ș.a. pe care le-au căutat și le-au adus aici, cînd erau pionieri. Atunci, în încăperile muzeului, o să le treacă prin fața ochilor o altă amintire, care le va aparține. O amintire din copilărie, din anii cravatei roșii, pe care au cinstit-o și prin această îndeletnicire frumoasă.

M. MICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361